

Svad angaar de foreslaaede Afstandsbestemmelser imellem et udsat Bundgarn og andre faste og løse Fisseredstaber, da er det en Selvsølge, at de ikke kunne opretholdes imod lovlig erhvervede Rettigheder, der tillade en nærmere Andringelse af disse Redstaber, i hvilken Henseende en paa et givet Sted i Mand's Minde lovlig brugt Fistemaade anses for at have vundet Afkomst til at fortsættes uforstyrret og uden Indskrænkning; eksempelvis nævne vi Baadfiskeriet efter Hornfist ved Kronborg Bynt.

Det har været under Overvejelse i Udvalget, om der var Grund til at gjøre Indskrænkninger i, eller give nærmere Bestemmelser for Bundgarnsfiskernes Net med Hensyn til Garnenes Andringelsesmaade osv., for at de navnlig ikke skulle hindre Baadarten paa det paagjældende Sted eller skade andre lignende Interesser, hvorom et Andragende har foreligget Udvalget; men man har ikke kunnet overbevise sig om, at der er nogen virkelig Trang til slige Bestemmelser, i hvert Fald ikke i Almindelighed, og hvis saadant paa et enkelt Sted dog skulde være Tilfældet, maatte man formene, at de fornødne Bestemmelser rettest henvises til de i § 17 ommeldte Vedtægter.

§ 16. Bundgarnsfiskeriet er, som bekendt, paa mange Steder ved vore Kyster knyttet til bestemte Bundgarnstaber, der ere i privat Eje, Statens eller Andres, og enten bruges af Eieren selv eller bortlejes, bortforpagtes osv., hvilket Forhold vistnok i Almindelighed er opstaaet derved, at Statsmagten har meddelt Privilegier paa slige Stader, eller at Staten udsor sine Ejendomme ved Kysten har forbeholdt sig selv Eneret til Bundgarnsfiskeri dersteds, sjældnere ved en Alderstidsbrud eller lokal Sædvane. Grunden til en slig Udvilling af Netten til Bundgarnsfiskeri maa ivovrigt naturligtvis søges, dels i dets Fordelagtighed, dels i dets Kostbarhed, hvilke Omstændigheder i Forening have bevirket, at de, der gavede sig af med dette Fiskeri, navnlig naar de havde fundet et Sted, der viste sig gunstigt, maatte ønske at erholde Sikkerhed for at kunne beholde deres Stæde og ikke at blive fortrængte deraf af Andre, hvorved deres Beføstninger let kunde blive aldeles spildte. Efter Udvalgets Formening vil det i det Hele være til Fordel for Bundgarnsfiskeriet, om det overalt kunde knyttes til faste Stader, og vi maa derfor anse det rigtigt, at Udvillingen søres i den Retning, i hvilken Henseende vi da antage, at Ordningen bedst lægges i Regeringens Haand.

I det Næstfølgende af 1867 af Regeringen forelagte Forslag til Lov om Afgangen til at drive Fiskeri m. m. var det i § 2 foreslaaet, at indenfor en Afstand af 100 Favne fra Land skulde Netten til at sætte og bruge Bundgarn, Valeruser eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger være forbeholdt de tilstødende Grundejere, hver saa langt hans Ejendom strækker sig, idet det med Hensyn hertil i Motiverne til Lovforslaget er bemærket, at „det er en Selvsølge, at det altid vil staa i Grundejerens Magt at forhindre alt saadant Fiskeri ud for sin Grund, hvis Udøvelse er betinget af en Afbenyttelse af selve Grunden, saasom til Fastgjøren af Redstaber o. desl.; ligeledes tør det anses erkjendt, at visse Arter af Fiskeri ikkun paa denne Maade kunne drives med nogen virkelig Fordel; men naar dette er saa, da synes det at vilde være mindre rimeligt og i ethvert Fald i høj Grad ubilligt, om Grundejeren skulde kunne forhindre i at drive den fulde Nytte af sin Ejendom og være nødsaget til at finde sig i den Vardiforringelse, denne saaledes vilde lide derved, at det skulde være Andre tilladt ved Siden af, eller lige udenfor de af ham anbragte Fisseredstaber, at opstille lignende eller andre Redstaber, der, om de end ikke vilde kunne benyttes med samme Fordel som hine, dog vilde være vel fikkede til at forulempe og fortrædige ham i hans Nets Udøvelse. Det ses ej heller, at nogen Andens Net herved vilde trædes for nær, idet han, naar han dog ikke har Afgang til at benytte selve Kysten, ikke let vil kunne have nogen virkelig Interesse i at drive sit Fiskeri umiddelbart i dennes Nærhed“. Den Ordning, der saaledes herigjennem var foreslaaet, og hvorefter Bundgarnsfiskeriet ved Kysterne skulde tillægges de tilgrænsende Ejendomme som en Herlighedsret i Lighed med Aalegaardsretten efter D. L. 5—10—43, har Udvalget ikke kunnet finde Tøje til at optage. Vi skulle foreløbig bemærke, at den i hint Forslag fastsatte Afstand af 100 Favne fra Land er altsor ringe til at kunne have nogen Betydning paa Havet; det Bundgarnsfiskeri, der ved vore flade Kyster kan drives indenfor en Afstand af 100 Favne fra Land, betyder oftest aldeles intet. Skulde en slig Net indrømmes Grundejerne med nogen Skjel, maatte Netten udstrækkes saalangt ud i Havet, som Bundgarn kan udsættes, aldeles i Overensstemmelse med Aalegaardsretten, jfr. ovenfor ad § 12. Vi skjønne imidlertid ikke, at der er nogen Grund til at give Kysterne en saadan Ret, som de nu ikke have eller forhen have havt. Bundgarnsfiskeriet kræver ikke, og har vistnok ingeninde udkrævet, nogen Afbenyttelse af den til Havet stødende Landgrund, være sig til Fastgjøren af Redstaber eller i anden Maade, og det kan paa ingen Maade siges, at den, der ikke har Afgang til at benytte Kysten, ikke kan have nogen virkelig Interesse i at drive Bundgarnsfiskeri umiddelbart i dennes Nærhed, d. v. s. saa nær ved Kysten, som dette Fiskeri efter Vandets Dybde kan udøves. Bundgarnsfiskeren baade udsætter og røgter sit Garn fra Baad uden i mindste Maade at berøre Kysten. Det kan derfor ej heller tiltrædes, naar den oven anførte Motivering gaar ud fra, at det at drive Bundgarnsfiskeri i Havet udsor en Kyst-